

El pit-roig desagrait

Oh! Fa un dia preciós!
El cel és net i els ocells canten.
Què el sentiu?
Això és una cadenera.
I ara canta un rossinyol.
I aquest ocell que refila, aquest és un pit-roig.
Cada vegada que el sento, m'enrecordo de la història de: El pit-roig desagrait.

Pit-pit-pit... Pit-pit-pit...

La coneixeu?
El pit-roig sempre és l'ocell més matiner.
Cada matí, quan el cel es comença a pintar de blau, el pit-roig surt del niu per oferir el seu concert.

Pit-pit-pit... Pit-pit-pit...
Canta com els àngels.

Pit-pit-pit... Pit-pit-pit...
El pit-roig és un artista del "bel-canto". Sap fer un munt de refiledes, algunes d'allò més complicades. I canta més bé quan fa un dia tan maco com avui.

El pit-roig canta així de bé perquè és un ocell content i feliç. Viu en llibertat, es passa tot el dia d'una banda a l'altra. I, quan pot, es cola dins dels graners i s'afarta de flocs de civada.
O entra al jardí de casa i furga entre les plantes per veure si troba un cuc o una aranya, els seus àpats preferits per esmorzar.

El pit-roig és un ocell petitet. Té un plomatge vermellós i unes potes molt primes amb les que s'agafa a les branques. I el seu bec és afilat com un punxó.
Que el sentis?
Fa un temps no cantava tan alegrement. Ni de bon tros! Llavors estava trist.
Cantava així de trist perquè estava condemnat a veure el món a través d'una finestra. No podia volar. I no era perquè tingués les ales trencades o perquè li pesés massa el cap.

El pit-roig era un ocell trist perquè vivia tancat dins d'una gàbia.
De vegades, el pit-roig intentava alliberar-se donant cops de bec contra els barrots.
Però eren uns barrots de ferro tan gruixuts, que el pit-roig sempre acabava prenent mal.
Engarjolat com un presoner, el pit-roig només podia cantar la més trista de les melodies.
Cantava i cantava tot el dia, amb l'esperança que algú sentís la seva trista cançó.

Un canari groc com el blat de moro va ser qui va sentir la trista cançó del pit-roig.
I afligit pel dolor que encomanaven aquelles notes que sentia, el canari va volar fins a la finestra d'on penjava la gàbia del pit-roig.

- Per què cantes d'aquesta manera tan trista? -li va preguntar el canari.

- Perquè em tenen engabiat i no em deixen volar -va contestar el pit-roig-. Però si tu m'ajudes a escapar, t'ho agrairé molt. I si ho aconseguim, et prometo que cantaré sempre les cançons més alegres que conec.

I amb molt d'esforç, el canari va aconseguir obrir la porta de la gàbia i alliberar el pit-roig.

Però, de sobte, quan el pit-roig ja era en llibertat, una mà va agafar el pobre canari pel coll i el va tancar dins la gàbia.

I si per casualitat us penseu que el pit-roig es va quedar fent costat al canari per ajudar-lo a escapar, doncs aneu molt equivocats.

Perquè aquell pit-roig era un pit-roig tan desagraït que va tocar el dos i va abandonar el canari a la seva sort.

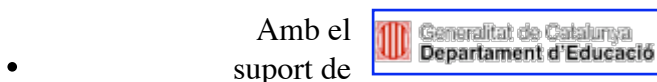
Feia goig sentir-lo cantar mentre volava cap a la llibertat.

I vola fent cabrioles pel cel mentre el canari se'l mira tancat dins la gàbia i pensa que el pit-roig és un desagraït.

I, tot sigui dit, el pit-roig ha complert la seva promesa perquè, des d'aleshores, sempre canta alegrement.

Escolteu com refila!

Guió: J.M. Hernández Ripoll

© CCRTV Interactiva, S.A. | Televisió de Catalunya, S.A.

- [Avís legal](#) |
- [Segell de qualitat](#) |
- [Contacta 54€0](#) |
- - [Idiomes](#)
 - [Català](#)
 - [Castellano](#)
 - [English](#)